

Nr. 13.
2.
júni.

Auglýsing

um

verzlunar- og siglingasamning milli konungsríkisins Danmerkur og keisaradæmisins Rússlands.

Hinn 2. dag marz mánaðar 1895 hefur hin konunglega danska stjórn og hin keisara-lega rússneska stjórn gjört eptirfylgjandi verzlunar- og siglingasamning sín á milli og fullgilt hann 28. dag s. m.

Útlegging.

Samningur.

Það er sameiginlegt ábugamál fyrir þeim, hans hátign Danmerkur konungi og hans hátign Rússlands keisara, að auka og styðja verzlun og siglingar milli ríkjanna, og hafa þeir í þeim tilgangi að koma góðu skipulagi á þessi málefni með því að láta greinileg og ótvíræð ákvæði koma í stað hins dansk-rússneska samnings $\frac{8}{19}$ október 1782 og viðaukasamnings $\frac{2}{14}$ október 1831, ákveðið að gjöra með sjer verzlunar- og siglingasamning, og hafa þeir til þess hvatt umboðsmenn hvor fyrir sína hönd:

Hans hátign Danmerkur konungur:

herra Paul de Lövenörn, kammerherra, sjerstakan sendiherra og ráðherra með fullu valdi hjá hans hátign Rússakeisara, og

Hans hátign Rússakeisari:

herra Serge Witte, leyndarráð og fjármálaráðgjafa hans hátignar, og

herra Nicolas Chichkine, leyndarráð hans hátignar og um stundarsakir forstöðumann utanríkisráðaneytisins,

og eptir að þessir menn höfðu gjört hver öðrum grein fyrir umboðum sínum, er reyndust góð og gild að formi, hafa þeir orðið ásáttir um greinir þær, er hjer fara á eptir.

1. gr.

Það er vilji hinna tignu samningsaðila, að Danir í keisaradæminu Rússlandi og Rússar í konungsríkinu Danmörku skuli njóta jafnrjettis við þegna þeirrar þjóðar, er beztum kjörum á að sæta, í öllu því, er snertir innflutninga, útflutninga, flutninga í gegnum lönd þeirra, geymzlu á vörum, útflutninga að nýju, gjöld innanlands (les droits locaux), gjöld fyrir milligöngu (le courtage), tollgjald og reglur við tollgæzlu, svo og í öllu því, er verzlun, iðnað og siglingar snertir, og einnig í öllu því, er snertir rjett til eigna og eignarhalds, og

Nr. 13. Auglýsing 2. júni um verzlunar- og siglingasamning milli konungsríkisins Danmerkur og keisaradæmisins Rússlands.

Bekendtgørelse

Nr. 13.
2den
Juni.

om

en mellem Kongeriget Danmark og Kejserriget Rusland affluttet Handels- og Skibsfarts-Traktat.

Under 2den Marts 1895 er mellem den kgl. Regering og den kejs. russiske Regering blevet affluttet og under 28de s. M. ratificeret følgende Handels- og Skibsfarts-Traktat:

Oversættelse.

Traktat.

Hans Majestæt Kongen af Danmark og Hans Majestæt Kejseren af Rusland, i lige Grad bejælede af Ønsket om at udvikle og befæste Handels- og Skibsfartsforholdene mellem begge Lande og ønskende at ordne disse Forhold ved at lade klare og tydelige Bestemmelser træde i Stedet for den dansk-russiske Traktat af ⁸/₁₉ Oktober 1782 samt Tillægsakten af ²/₁₄ Oktober 1831, have besluttet at afflutte en Handels- og Skibsfarts-Traktat og have til den Ende udnævnt til deres Befuldmægtigede, nemlig:

Hans Majestæt Kongen af Danmark:

Hr. Paul de Løvenørn, Hans Kammerherre og overordentlige Gesandt og befuldmægtigede Minister hos Hans Majestæt Kejseren af Rusland og

Hans Majestæt Kejseren af Rusland:

Hr. Serge Witte, Hans Gehejmeraad og Finansminister, og

Hr. Nicolas Chichkine, Hans Gehejmeraad og midlertidige Leder af Udenrigsministeriet,

hvilke, efter at have meddelt deres Fuldmagter, der ere fundne i god og tilbørlig Form, ere komne overens om følgende Artikler:

Art. 1.

De Høje kontraherende Parter forpligte sig gensidigt til ikke at indrømme en anden Stats Undersaatter eller Frembringelser nogen Afgiftsnedjættelse, Forret, Begunstigelse eller Fritagelse med Hensyn til Toldafgifter, ved Ind- og Udpassage over Land- eller Søgrænsen, Indførselsafgifter og Udførselsafgifter o. a., som ikke tillige og øjeblikkeligt uden Betingelse udstrækkes til deres Landes respektive Undersaatter og Produkter, idet det er de Høje kontraherende Parters Willie, at i alt, hvad der angaar Indførsel, Udførsel, Gennemførsel, Dplægning, Genudførsel, Lokalafgifter, Kourtage, Tariffer

Nr. 13. Bekendtgørelse af 2den Juni om en mellem Kongeriget Danmark og Kejserriget Rusland affluttet Handels- og Skibsfarts-Traktat.

Nr. 13. skuldbinda þeir sig því hvor í sínu lagi til að veita eigi þegnum eða afurðum annars ríkis neina gjaldlinun, forrjettindi, hlunnindi eða undanþágur að því er tollalögur snertir á varningi, er fluttur er út úr landinu eða inn í það land- eða sjóleið, nema svo sje, að það einnig þegar í stað og skilyrðislaust nái til þegna og afurða beggja sammingsaðilanna.

2.
júni.

2. gr.

Þegar beggja hinna tignu semjenda skulu, ef þeir fylgja landslögum, hafa rjett til að sækja og verja mál fyrir dómi, og skulu þeir í því efni njóta sömu rjettinda og hafa sömu undanþágur og innlendir þegar, og skal þeim eins og þeim einnig heimilt að njóta aðstoðar málaflutningsmanna og annara umboðsmanna, er mál mega flytja fyrir rjetti samkvæmt landslögum.

Þegar annars hinna tignu semjenda skulu í löndum hins undanþegnir öllum opinberum skyldustörfum, hvort heldur þau taka til dómsmála, eða þau snerta umboðsstjórnina eða sveitarstjórn, að undanskildu fjárforræði, svo og allri þjónustu í hernum, sjóliðinu, varaliðinu, á landi eða sjó, og landvarnarliðinu, ennfremur öllum sköttum, nauðungarlánunum, og allskonar kvöðum og gjöldum, er lögð kunna að verða á á ófriðar tímum eða undir sjerstöðkum kringumstæðum; þó eru undanskildar þær kvaðir, er að einhverju leyti eru bundnar við eignarhald fasteigna, þannig sú kvöð að taka á móti hermönnum og aðrar sjerstakar kvaðir, er snerta herinn og hvíla á eigendum fasteigna og leiguliðum, sem eru innlendir þegar eða þegar þjóðar, er mest rjettindi hefur.

3. gr.

Hlutafjelög og önnur fjelög, er leggja stund á verzlun eða iðnað eða hafa annað fjárhagslegt augnamið, og fastan bústað hafa í öðruhvori landinu, skulu, sjeu þau samkvæm lögum þar í landi, viðurkennd sem lögmæt af hinu landinu, og skal þeim meðal annars heimilt að sækja og verja mál fyrir dómstólunum.

Það er þó eigi komið undir þessu ákvæði, hvort slíku fjelagi, er stofnsett er í öðru landinu, sje heimilt að reka verzlun eða iðnað sinn í hinu, því að um það, hvort það hafi leyfi til þess, fer eptir gildandi ákvæðum í hinu síðarnefnda landi.

Nefnd fjelög skulu þó í hinu landinu njóta að minnsta kosti jafnrjettis við önnur lík útlend fjelög, hværrar þjóðar sem eru.

4. gr.

Hinir tignu semjendur skuldbinda sig til að tálma eigi verzlunarviðskiptum milli landanna með neinskonar innflutnings- eða útflutningsbanni, og til þess að leyfa gegnumflutning, nema þær leiðir, er eigi eru eða verða opnaðar fyrir hann.

Nú hefur annaðhvort ríkið tekið sjer einkaleyfi að því er snertir verzlun með vissa muni, og má þá undanskilja þá frá ákvæði þessu; hið sama gildir og um muni, er af heilbrigðislegum ástæðum, að því er menn eða skepnur snertir, eða til þess að afstýra almennum voða, eða af öðrum sjerstaklega mikilvægum orsökum, kann að verða forboðið að flytja.

5. gr.

Akvæði sammings þessa snerta eigi:

1. Hlunnindi, er annarhvor sammingsaðila veitir eða veita kann nágrannaríkjum til þess að greiða fyrir verzluninni á landamærum á svæði, er eigi er breiðara en 15 kílómeter.

Nr. 13. Auglýsing 2. júni um verzlunar- og siglingasamning milli konungsríkisins Danmerkur og keisaradæmisins Rússlands.

og Toldformaliteter, ligesam i alt, hvad der vedrører Udøvelse af Handel og Industri, Nr. 13. Skibs fart, Erhvervelse og Besiddelse af al Slags Ejendomme, skulle Danske i Kejserriget Rusland og Ruskere i Kongeriget Danmark nyde Behandling som mest begunstiget Nation. 2den
Juni.

Art. 2.

Enhver af de Høje kontraherende Parter's Undersaatter skulle have Ret til, idet de holde sig Landets Love efterrettelige, at give Møde for Domstolene, saavel for at anlægge en Sag som for at forsvare sig under en saadan, og i saa Henseende skulle de nyde alle de Rettigheder og Fritagelser, som tilkomme Landets egne Borgere, og ligesom disse skulle de have Ret til i enhver Sag at betjene sig af Advokater, Sagførere og Fuldmægtige af alle Klasser, der dertil ere berettigede efter Landets Love.

De skulle paa den anden Parts Territorium være fritagne for ethvert officielt obligatorisk Hverv, være sig af retslig, administrativ eller kommunal Karakter, med Undtagelse af Bærgemaal, for enhver personlig Tjeneste i Armeen, Marinen, Reserven, til Lands og til Vand, Nationalvæbningen, ligesom for alle Skatter, tvungne Laan, alle Slags militære Rekvizitioner og Ydelser, som maatte blive paalagte i Krigstilsælde eller under overordentlige Forhold; dog ere herfra undtagne de Byrder, som ere knyttede til Besiddelse i en eller anden Egenkab af en fast Ejendom, ligesom Indkvarteringsforpligtelsen og andre særegne Ydelser overfor Militærmagten, der paahvile Landets egne Borgere og Undersaatter af den mest begunstigede Nation som Ejere, Forpagtere og Lejere af fast Ejendom.

Art. 3.

Aktiefelskaber (anonyme) og andre Selskaber med kommercielt, industrielt eller finansielt Formaal, der ere bosatte i et af de to Lande, skulle under Betingelse af, at de der ere gyldigt oprettede i Overensstemmelse med de gældende Love, anerkendes som havende lovmæssig Tilværelse i det andet og skulle navnlig have Ret til at give Møde for Domstolene saavel for at anlægge Sag som for at forsvare sig under en saadan.

Dette er dog at forstaa saaledes, at den foregaaende Bestemmelse ikke vedrører Spørgsmaalet om, hvorvidt et saadant i det ene Land bestaaende Selskab har Afgang til i det andet at udøve sin Handel eller sin Industri, da Tilladelsen hertil er afhængig af de Bestemmelser, som i saa Henseende gælde eller komme til at gælde i sidstnævnte Land.

I hvert Fald skulle de nævnte Selskaber og Foreninger i det andet Land nyde de samme Rettigheder, som ere eller blive tilstaaede lignende Selskaber fra ethvert andet Land.

Art. 4.

De Høje kontraherende Parter forpligte sig til ikke at forhindre den gensidige Handel imellem begge Lande ved noget Indførsels- eller Udførselsforbud og at tillade fri Gennemførsel, undtagen ad Veje, som ikke ere eller blive aabnede for denne.

Undtagelser herfra kunne kun finde Sted for de Artiklers Vedkommende, som paa den ene eller den anden af de kontraherende Parter's Territorium ere eller blive Genstand for et Statsmonopol, samt med Hensyn til visse Artikler, der af hygiejniske Grunde eller af Grunde, der vedrøre Veterinærpolitiet eller den offentlige Sikkerhed, eller af andre særligt vigtige Hensyn maatte blive Genstand for ekseptionelle Forbudsforanstaltninger.

Art. 5.

Nærværende Traktats Bestemmelser antages ikke at omfatte:

1. Begunstigelser, der af en af de kontraherende Parter for Tiden ere tilstaaede eller senere maatte blive tilstaaede tilgrænsende Stater for at lette den stedlige Vareomsætning inden for et Grænsgeomraade af 15 Kilometer.

Nr. 13. Bekendtgørelse af 2den Juni om en mellem Kongeriget Danmark og Kejserriget Rusland afsluttet Handels- og Skibsfarts-Traktat.

Nr. 13. 2. Skyldur þær, sem annarhvor samningsaðilinn með tollsambandi hefur tekið sjer
^{2.} eða kann að taka sjer á herðar.
 júní.

3. Hlunnindi, er Rússland hefur veitt eða veita kann innbúum fylkisins Arkhangel, að því er snertir innflutning og útlutning, og á norður- og austurströnd Asíu-Rússlands (Siberíu).

Semjendurnir hafa ennfremur komið sjer saman um, að ákvæðin í 1. og 4. gr. samnings þessa skuli eigi snerta hin sjerstöku ákvæði í samning 26. apríl (5. maí) 1838 milli Rússlands og Svíþjóðar og Noregs, og eigi heldur ákvæði viðvíkjandi verzlun við þjóðir í Asíu eða við nágrannaríki þar, eða ákvæði, er síðar kunna að verða gefin í því efni, svo og, að á nefndum ákvæðum skuli alls eigi mega byggja neina breytingu á þeirri verzlunar- og siglingatilhögun samningsaðilanna, er samningur þessi hefur komið á.

6. gr.

Ákvæði samnings þessa ná einnig í öllum atriðum til Íslands og Færeyja, en ekki til hinna vesturindversku eyja Dana og eigi Grænlands, þaræð Danmörk hefur einkarjett til siglinga og verzlunar á Grænlandi.

7. gr.

Forrjettindi þau, að mega selja trjávið í smákaupum í 21 dag eptir komu skipsins, sem í 4. gr. viðaukasamningsins við verzlunar- og siglingasamning milli Danmerkur og Rússlands ^{2/14} október 1831 er veitt innbúum bæjanna Raumo, Nystad og Björneborg, skulu gilda framvegis.

8. gr.

Með dönsk skip og farm á Rússlandi og rússnesk skip og farm í Danmörku skal farið að öllu leyti einsog með innlend skip og farm, og það án tillits til þess, frá hvaða landi skipin eða farmurinn er og hvort þau eiga að fara.

Forrjettindi og undanþágur í þessu efni, er annarhvor samningsaðilinn veitir annari þjóð, öðlast hinn samningsaðilinn þegar í stað og skilyrðislaust.

Ákvæði þessi ná þó eigi til:

a. sjerstakra hlunninda, er annaðhvort ríkið veitir eða kann að veita innlendum fiskiveiðum og fiskiafurðum;

b. hlunninda, er veitt eru eða veitt kunna að verða hinum innlenda verzlunarflota (la marine marchande nationale).

Ákvæði samnings þessa eiga eigi við strandsiglingarnar, og gilda í því efni hjer eptir einsog hingað til lög hvors lands fyrir sig. Heimilt skal þó dönskum og rússneskum skipum að fara úr einni höfn í hinu landinu í aðra eða aðrar hafnir í sama landi til þess að skipa upp heilum farm eða nokkrum hluta farms, er fluttur er frá útlöndum, eða til þess að samsetja eða fylla farm sinn, er flytja skal til útlanda.

9. gr.

Eptir eignarskilríkjum þeim og skýrteinum, er skipunum fylgja, og gefin eru út af hlutaðeigandi yfirvaldi, skal hvort ríkið um sig fara um viðurkenning á þjóðerni þeirra samkvæmt því er lög þeirra og sjerstakar reglugjörðir standa til.

Nr. 13. Auglýsing 2. júní um verzlunar- og siglingasamning milli konungsríkisins Danmerkur og keisaradæmisins Rússlands.

2. De Forpligtelser, som en af de kontraherende Parter har paataget sig eller Nr. 13.
 senere maatte paatage sig ved Indgaaelsen af en Toldunion. 2den
Juni.

3. De Begunstigelser, der af Rusland for Tiden ere tilstaaede eller senere maatte blive tilstaaede Indbyggerne i Gouvernementet Arkhangelsk med Hensyn til Indførsel eller Udførsel, samt for det asiatiske Ruslands (Sibiriens) Nord- og Østkysts Vedkommende.

Det er fremdeles vedtaget, at Bestemmelserne i Artiklerne 1 og 4 i nærværende Traktat ikke finde Anvendelse paa de særlige Stipulationer, der indeholdes i den mellem Rusland og Sverrig og Norge under 26de April (5te Maj) 1838 afsluttede Traktat, ej heller paa dem, der vedrøre eller komme til at vedrøre Handelen med de asiatiske Stater og Grænselande, og at disse Stipulationer i intet Tilfælde ville kunne paaberaabes som Hjemmel for en Ændring i de ved nærværende Traktat etablerede Handels- og Søfartssforhold mellem de tvende kontraherende Parter.

Art. 6.

Bestemmelserne i nærværende Traktat finde i det hele Anvendelse paa Island og Færøerne, men derimod ikke paa de dansk-vestindiske Der, ej heller paa Grønland, idet Skibsfarten og Handelen paa sidstnævnte Land er forbeholdt den danske Stat.

Art. 7.

Det Privilegium, der ved Art. 4 i Tillægsakten til Handels- og Skibsfartstraktaten mellem Danmark og Rusland af $\frac{2}{14}$ Oktober 1831 er indrømmet Indbyggerne i Byerne Raumo, Rystad og Bjørneborg til at følge deres Trævarer en detail i 21 Dage efter Skibets Ankomst, forbliver i Kraft.

Art. 8.

Danske Skibe og deres Ladninger skulle i Rusland og russiske Skibe og deres Ladninger i Danmark behandles fuldstændig paa samme Fod som Landets egne Skibe og deres Ladninger, hvilket Land end Skibene komme fra eller ere bestemte til, og uden Hensyn til Ladningernes Oprindelses- eller Bestemmelsessted.

Enhvert Privilegium og enhver Fritagelse, der i denne Henseende indrømmes en tredie Magt af en af de kontraherende Parter, skulle i samme Øjeblik og uden Betingelse tilstaaes den anden.

Dog gøres der Undtagelser fra de foregaaende Bestemmelser med Hensyn til:

a. De særegne Fordele, som det nationale Fiskeri og dets Frembringelser nyde eller komme til at nyde i det ene eller det andet af Landene.

b. De Begunstigelser, der for nærværende Tid ere indrømmede eller fremdeles maatte blive indrømmede den nationale Handelsmarine.

Bestemmelserne i nærværende Traktat ere ikke anvendelige paa Kystfarten, der vedblivende ordnes ved de nu eller i Fremtiden i hvert af de to Lande gældende Love. Dog kunne danske og russiske Skibe gaa fra en Havn i et af de to kontraherende Lande til en eller flere Havne i samme Land, enten for der at løse hele deres Ladning eller en Del af den, naar den kommer fra Udlandet, eller for der at sammensætte eller fuldstændiggøre deres Ladning, der er bestemt til Udlandet.

Art. 9.

Skibenes Nationalitet vil fra begge Sider blive anerkendt i Henhold til hvert Lands Love og særegne Reglementer, ved Hjælp af de ombordværende, af vedkommende Myndighed udstedte Udfomsdokumenter og Patentter.

Nr. 13. Bekendtgørelse af 2den Juni om en mellem Kongeriget Danmark og Kejserriget Rusland afsluttet Handels- og Skibsfarts-Traktat.

Nr. 13. Mælingarbrjef, er annar semjandinn gefur út, viðurkennir hinn samkvæmt sjer-
 2. stökum samningum, er þeir hafa gert eða gera um það sín á milli.
 júní.

10. gr.

Báðum samningsaðilum skal heimilt að setja aðalverzlunarfulltrúa, verzlunarfull-
 trúa eða varaverzlunarfulltrúa í höfnum hins og bæjum, þó áskilja báðir samningsaðilar,
 hvor um sig, sjer rjett til að til taka staði, þar er hann eigi vilji láta vera verzlunarfull-
 trúa hins, en getur það þó því aðeins, að hið sama bann gildi í því efni líka fyrir allar
 aðrar þjóðir. Verzlunarfulltrúar hvors semjendanna skulu í löndum hins njóta sömu rjett-
 inda, undanþága og forrjettinda, og jafn tignir verzlunarfulltrúar annara ríkja hafa, er
 mestra rjettinda njóta.

11. gr.

Báðir hinir tignu semjendur geta hvenær sem þeir vilja sagt samningi þessum
 upp; samningurinn öðlast gildi, þegar er skipzt hefur verið á fullgildingum, og fellur úr
 gildi 12 mánuðum eptir uppsögn hans.

12. gr.

Samning þenna skal fullgilda og skal skipzt á fullgildingum í Kaupmannahöfn svo
 fljótt sem unnt er.

Þessu til staðfestingar hafa undirritaðir ritað undir samning þenna og sett þar
 nnsigli sín.

Gefið út í St. Pjetursborg $\frac{2. \text{ marz}}{18. \text{ febrúar}}$ 1895.

P. Lövenörn.
(L. S.)

Serge Witte.
(L. S.)

N. Chichkine.
(L. S.)

Þetta gjörist hjermeð öllum kunnugt.

Í stjórnarráði Íslands, 2. júní 1896.

J. Nellesmann.

Ólafur Halldórsson.

De af den ene kontraherende Part udstedte Maalings-Certifikater ville af den anden Part blive anerkendte i Henhold til de særskilte Aftaler, der ere eller maatte blive truffne mellem de tvende kontraherende Parter. Nr. 13.
2den
Juni.

Art. 10.

Enhver af de Høje kontraherende Parter skal have Lov til at ansætte General-konsuler, Konsuler, Vicekonsuler eller Konsularagenter i den anden Parts Havne og Byer; dog forbeholde begge de kontraherende Parter sig Ret til at angive de Steder, hvor det ikke passer dem, at der ansættes Konsularembetsmænd, et Forbehold, som imidlertid ikke vil kunne bringes i Anvendelse paa en af de kontraherende Parter uden ligeledes at blive det paa alle andre Magter. Enhver af de kontraherende Parters Konsularembetsmænd skulle i den anden Parts Land nyde de samme Rettigheder, Fritagelser og Privilegier, som tilstaaes de mest begunstigede Nationers Konsularembetsmænd af samme Rang.

Art. 11.

Enhver af de Høje kontraherende Parter skal have Lov til paa ethvert Tidspunkt at opsigte nærværende Traktat, der træder i Kraft straks efter Ratifikationernes Udvæksling og ophører 12 Maaneder efter Opsigelsesdagen.

Art. 12.

Nærværende Traktat skal ratificeres, og Ratifikationerne udveksles i Kjøbenhavn, saa snart ske kan.

Til Bekræftelse heraf have de undertegnede underskrevet nærværende Traktat og paatrykt samme deres Vaabensjegl.

Sket i St. Petersborg, den $\frac{2\text{den Marts}}{18\text{de Februar}}$ 1895.

F. Løvensørn.
(L. S.)

Serge Witte.
(L. S.)

N. Chichkine.
(L. S.)

Hvilket herved bringes til almindelig Kundskab.

Ministeriet for Island den 2den Juni 1896.

J. Nellemann.

Ólafur Halldórsson.